

seva cultura d'origen. Al mateix temps, són privats d'utilitzar de debò la cultura que a l'escola se'ls ha volgut ensenyar, la francesa.

La mort de dos nois africans el passat 27 d'octubre mentre fugien de la policia, però, va ser l'espurna que va encendre la flama i va desencadenar la violència urbana que afecta França des de finals d'octubre i que, ara, comença a estendre's per Europa.

Davant d'aquesta situació, el govern francès ha adoptat mesures excepcionals per intentar aturar la violència i recuperar l'ordre públic. Per això, ha aprovat instaurar el toc de queda en hores nocturnes a aquelles zones on la situació és de màxima gravetat.

Tot plegat és un conflicte que no se sap com acabarà; per ara, sembla que s'han aconseguit de reduir els danys ocasionats pels joves a França. Però això ha comportat que la violència comenci a sorgir en altres països europeus.

Atentament,

Sergi Coll

NO ÉS ACCEPTABLE EL MATRIMONI HOMOSEXUAL

Sílvia Comas Malagraba
2n de Batxillerat

Sens dubte el tema de moda des de fa uns mesos, ha estat el debat entre els polítics de l'Estat sobre si són acceptables i realitzables, o no, els matrimonis entre el col·lectiu homosexual. Després de molta polèmica i diverses votacions, els polítics més progressistes van acabar aprovant la nova llei el dia trenta de juny de l'any dos mil cinc, per majoria absoluta. Això va fer que el sector més conservador de l'Estat s'exaltés i provoqués diverses manifestacions en contra d'aquestes persones, pel sol fet d'estimar un

individu del seu mateix sexe.

Un dels avantatges que suposadament té l'ésser humà sobre qualsevol altre ésser animal és gaudir de la llibertat, tant d'expressió com de lliure moviment, com del que ell mateix desitgi, sempre que no faci mal a la resta de la societat. Doncs, crec jo, per què no es permet que una persona pugui manifestar, amb total llibertat, la seva orientació sexual? Per què no pot, aquesta persona, unir-se en matrimoni amb una altra del seu mateix sexe?

En segon lloc, no em sembla bé que hi hagi gent que estigui en contra dels matrimonis homosexuals pel sol fet de creure que aquestes persones són unes vicioses i desvergonyides que no acaben de saber el que volen. Crec que està demostrat que també hi ha persones heterosexuales que no tenen gaire clar el que desitgen. Un clar exemple s'obtidria en observar el percentatge de divorcis que hi ha hagut durant un any, quan encara no estava aprovada la llei de matrimonis homosexuals.

A més, trobo molt egoista per part de les persones heterosexuales de no deixar que el col·lectiu homosexual gaudeixi o quedi apartat, dels "avantatges fiscals" de l'Estat (com la declaració de la renda), quan en alguns casos el fet d'estar casat i formar una família permet obtenir unes ajudes econòmiques o haver de pagar més a final d'any.

Abans d'acabar m'agradaria dir que em fa molta ràbia certa gent que va de "progre" i presumeix de la seva tolerància envers el col·lectiu homosexual, quan en realitat el que fan és insultar i menysprear aquestes persones quan les veuen mostrant-se tal i com són. Crec que aquesta gent necessitaria per uns moments posar-se a la pell d'un gai o d'una lesbiana i sentir-se menyspreat com es senten ells en la realitat.

Per finalitzar, com que crec que ha quedat força clara la meua posició, només vull recordar que les persones es jutgen per la seva forma de ser i

pel seu caràcter, deixant de banda la seva tendència sexual i els seus plans de convertir-se en una persona casada, soltera o divorciada.

EL PODER DE LES LLENGÜES

Jordi Casas -3r A

Es pot considerar que una llengua és un instrument comunicatiu, però és indiscutible que la funció que realitza no és només aquesta, ni de bon tros. Una llengua és l'element que vertebrava una societat, la fa única i diferenciable de les altres. Les llengües són l'expressió de la història d'un poble, dels seus costums, de la seva manera de mirar-se el món, i és la mateixa llengua la que, sostenint la cultura que s'hi ha creat al voltant, s'encarrega de mantenir el seu país viu i singular. Per això no és estrany que l'idioma sigui una arma imprescindible per a aquells països que, per vocació imperialista, han tingut i tenen encara pobles ocupats, que oprimeixen enèrgicament per poder-los engolir de manera definitiva. En resposta a això, òbviament, la llengua dels països oprimits passa a ser, també, una arma. En aquest cas de defensa de la pròpia identitat.

En un procés de substitució lingüística hi intervenen molts factors, però n'hi ha un que és clau: el menyspreu de la llengua natural per part dels qui la parlen. La falta d'autoestima (que en molts casos fins i tot es pot classificar com a autoodi), la falta de valoració del que és propi, és la qüestió que duu un poble a abandonar la seva llengua i identitat (sumat, és clar, a les adversitats amb què es troben) normalment passant abans per un període de fals bilingüisme.

Aquesta falta d'autoestima està alimentada per la inutilitat a què des de l'Estat i de la pressió capitalista se submergeix la llengua. Si ens centrem als Països Catalans, podem